

Críticateatre

Jordi Bordes

Cristall nou per a llum tènue

La guerra no té rostre de dona

Autoria: Svetlana Aleksíevitx
Dramatúrgia: Oriol Broggi, Clara Segura
Direcció: Oriol Broggi
Intèrprets: Clara Segura, Guillem Balart, Violeta Broggi
Dimarts, 29 de desembre (fins al 24 de gener) a la Biblioteca de Catalunya.

De l'èpica dolorosa de Wadji Mouawad es passa a un sensibilitat també tràgica però amb nous matisos. Oriol Broggi insisteix en l'univers visual, que ja va iniciar a *Assedegats*. I ho utilitza per tenyir les parets de la sala dels testimonis, encarnats en actrius. *La guerra no té rostre de dona* és un viatge a la sensibilitat de Svetlana Aleksíevitx, de voler descobrir mirades anònimes (sempre fragmentàries) que han patit la història, escrita pel poder (i pels homes). Broggi manté el seu relat pausat, la seva llum tènue, però ho multiplica amb els cristalls d'aquests testimonis femenins. Una novetat interessant. Com també ho va ser (però no va aprofundir-hi amb nous treballs) aquell moviment coreogràfic de Marina Mascarell a *El poema de Guilgameix, rei d'Uruk*.

La guerra no té rostre de dona parteix d'un treball actoral molt fi, de contínua mirada, d'una intensitat profunda i amb moments per al plor dels personatges. Clara Segura i Guillem Balart se sumen a un duel que pot tenir un cert aire d'entrevista de

Guillem Balart i Clara Segura (i la presència absent de Violeta Broggi) posen cos a les veus que ha recollit Aleksíevitx ■ BITÒ CELS

jove periodista a una escriptora premiada amb el premi Nobel de Literatura del 2015. Però tot queda obert, sense l'aparatositat de fer veure que es posen càmeres a l'escena. Tot pren un cert aire de conversa amb ganes d'aturar-se en els testimonis (i és quan surten als vídeos testimonis que interpreten Pepa López, Nora Navas, Montse Vellvehí, Màrcia Cisteró...): de donar veu a aquells a qui fins ara mai se'ls ha atorgat. Potser no cal saber a l'extrem que els ha passat, que han pensat, n'hi ha prou d'empatitzar-hi. Segura tanca el quadre amb el cas d'unes noies que demanen que no expliqui res del que els ha explicat, però que les saludis des de la porta del jardí.

Clara Segura brilla amb una nova patina de colors (potser és la vegada que se la intueix més). Guillem Balart és una nova descoberta, tot i que hagués actuat amb anterioritat en peces com ara *Diari d'una miliciàna*. Ara, Broggi, amb la complicitat d'una ferma Clara Segura (espatlles caigudes) i un entusiasta Guillem Balart (mirada cristal·lina), ensenyen un nou color, més enllà d'allò conegut i és per celebrar-ho. Perquè la seva sensibilitat encaixa com un guant en aquesta narració dels testimonis passats pel sedàs d'Aleksíevitx.

Aquesta dramatúrgia, feta quasi per accident, referma una relació entre director i actriu, que ja és molt llarga, també dins

de la Biblioteca de Catalunya. Per això, aprofiten alguns fragments d'*Incidis* i d'*Antígona*. Com en *Cels*, la càmera desplega unes possibilitats que, fins llavors, s'havien utilitzat en comptades ocasions. Però la imatge transmet un escalf d'intensitat, ben diferent de la fredor d'aquell text.

Es percep una voluntat de la direcció de fer un canvi de replà (similar al de *28 i mig*); d'entrada en construir una dramatúrgia en què la veu de la dona és aclaparadora. En aquest sentit, la presència misteriosa de Violeta Broggi aporta una qualitat preciosa. I, com els altres dos actors, té la paciència d'escoltar, de servir a la paraula dels altres, amb la generositat del silenci.

El record de 'La jove esposa'

Ivan Padilla adapta per segon cop una novel·la de Baricco, ara al Tantarantana

J.B.
BARCELONA

El director Ivan Padilla se sent molt atret pel món literari i simbolista d'Alessandro Baricco. Si el 2014 va estrenar *Oceà* al Teatre Gaudí Barcelona, ara està fent temporada amb una

nova adaptació, *La jove esposa*, al Tantarantana. Està en cartell fins al 17 de gener.

Tot i mantenir el to literari de la novel·la original, Padilla ha fet una notable adaptació de muntatge. Perquè tota la història s'explica des del record de la protagonista: una dona argentina que viatja a Itàlia per consumir un matrimoni de conveniència amb un hereu. Quan hi ar-

riba, descobreix que el seu futur marit és de viatge a Anglaterra. Ella decideix esperar-lo a la casa familiar. Mentrestant, ella va descobrint les dèries de cada membre de la família i prenent consciència de la decisió definitiva que significa aquest casament. Fins que pren una alternativa imprevista en el guió original dels pares. I des d'on recorda tots aquests passatges.

La companyia L'El·lida està formada per Bàrbara Roig, Francesc Vadell, Lara Diaz Quintanilla, Dani Ledesma, Ramon Bonvehí i el mateix Padilla. *La jove esposa* juga amb registres canviants que van del drama romàntic a la comèdia i, amb la mirada actual, s'atorga una motivació clau que ensenya una protagonista que viatja de la submissió a plantejar les seves pròpies regles. ■

teatre de Salt

Temporada 2021

Idees per a regalar aquest Nadal

Smiley, después de l'amor

Guillem Clua
Obrim temporada amb un dels èxits de la tardor a la cartellera barcelonina
20 de febrer

Cobertura

Clara Segura - Bruno Oro
Reprogramem la comèdia amb més èxit a petició del públic
15 de maig

Els Brugarol

Ramon Madaula
La comèdia sobre conflictes generacionals torna al Teatre de Salt
5 de juny

La Calòrica

De què parlem mentre no parlem de tota aquesta merda
Nou espectacle de La Calòrica, dirigit per Joan Yago, sobre ecologia
30 d'abril

VENDA D'ENTRADES:
www.teatredesalt.net

